

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra FRA DEN GAMLE FABRIK

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II*, 1905-, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsøe02-shoot-idm140504745998432/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II

lært," sagde han og foldede Papiret sammen. „Nej, ser han, det er Kongen, der er bedaaret, Viggo. Motiver? — Det er nu det, de ta'er ham med!“

Hans skulde bort. Onkel havde sagt ham det, men det var, som om han ikke forstod det. „Hvem skal saa passe Seletøjerne, Hr. Administrator?“ var det eneste Svar Onkel havde faaet. For at forville Afskedens Brød saa meget som mulig og lindre den virkelige Nød, der var til Stede, havde Onkel tilbudt ham at komme hver Dag op i Køkkenet og hente sin Middagsmad. Om Morgenen gik gamle Hans ud af Gaarden. Han bar sin Søndagskofte, blanke Sko og -- Dannebrogshaandet i Knaphullet. Men hans Haand og Stemme rystede — han var bleven ti Aar ældre i de Dage. Arbejderne flokkedes for at sige ham Farvel. Mange havde Taarer i Øjnene, og jeg saa' flere end én Søvdaler komme frem af Lommer, hvor de ikke laa i Overflod. Igen imod tolv kom Hans igen og sagde til Rasmus, at han havde glemt noget oppe i Brænderiet. Klokkeren ventede vi ham i Køkkenet — men han kom ikke, og Onkel lod gaa Bud ned til Rasmus. Lidt efter kom denne i stor Forfærdelse. Man havde søgt Hans i det gamle Brænderi og fundet ham. Men han hang paa den ene Væg i sit Strømpehaand, og paa den anden var Kollegiets Svar opslaaet med fire Messingsøm, beskyttede mod Fugtighed ved Læderlapper, skaarne af Morten Luthers Bibelbog.

Menigmand kan undertiden vise en blodig Ironi!

Efter denne Katastrofe blev det gamle Brænderi øde og forladt. Gamle Hans havde søgt det, fordi det for ham indeholdt Mindernes Rigdom. Nu undgik alle det. Selv den nye, konstituerede Stenpikker opstillede som en Betingelse, at han maatte faa Plads i Kvartsmøllen ved et Vindu, som ikke vendte ud til Kirkegaarden. Det varede imidlertid